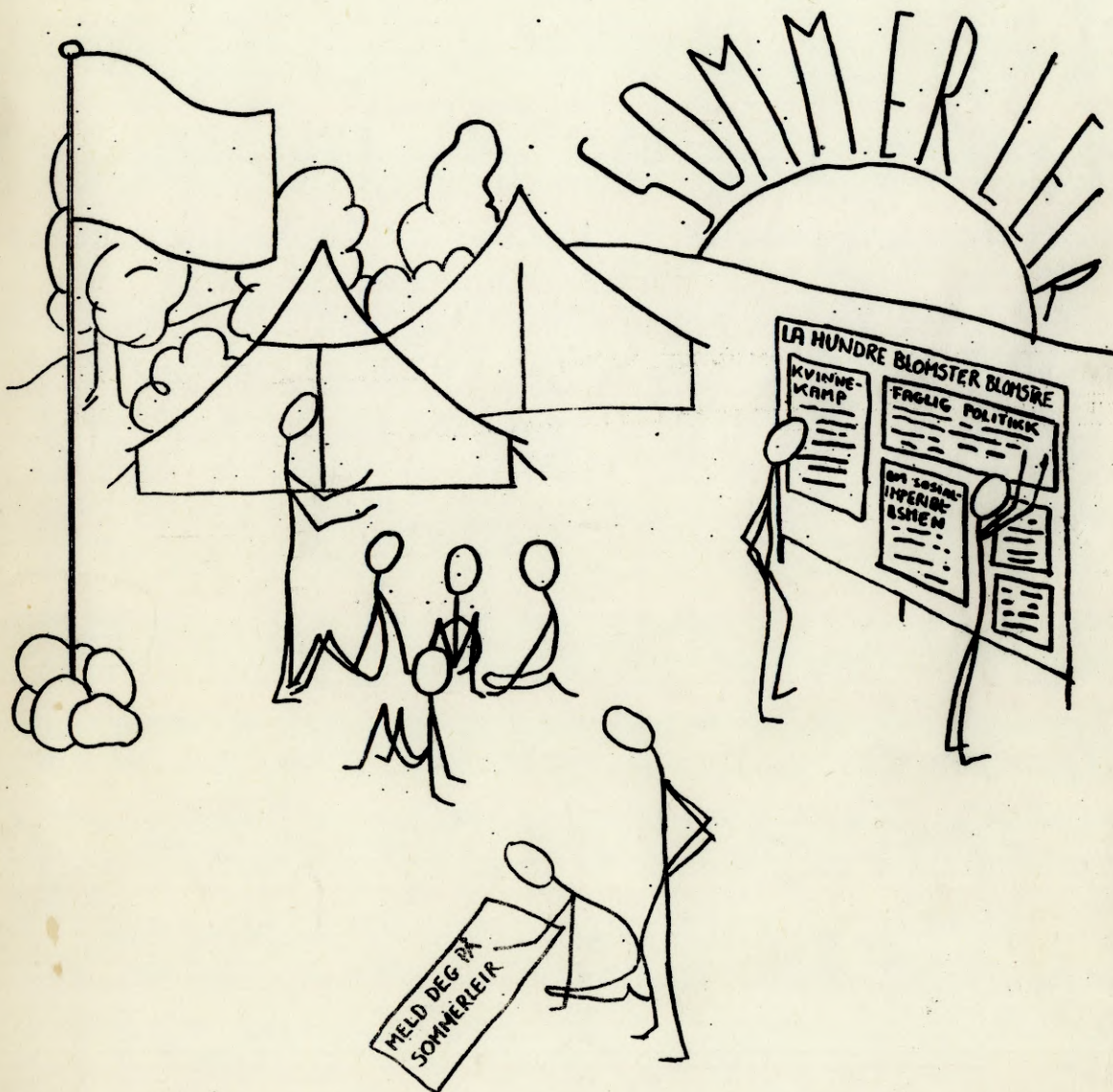

fram for partiet

juni
1974

Diskusjonsblad for Oslo

Nå haster det med sommerleirpåmelding!

Vi har greid å skaffe et leirsted som er spesielt egnet for foreldre med spebarn: Vestoppland Folkhøgskole nær Brandbu! Tidspunktet er 21/7 - 27/7. Her blir det bare plasser inne, stort sett 2-manns rom. Altså ikke telt. Stedet har bra standard og god mat. Det politiske opplegget for leiren er det samme som for de andre leirene. Prisen er 225,- kroner for voksne. Barn fra 0 til 5 år går gratis. 5 til 14 år er halv pris.

Håøya-leirene kan ikke ta imot spebarn. Vi vil derfor oppfordre alle med spebarn til å søke på Brandbu-leiren. Håøya-leirene har svært begrenset sengeplass inne. Det er derfor ikke sannsynlig at alle som har søkt om plass inne, kan få det. Dere vil få svar fra oss etterhvert.

Alle sommerleirene som AKP arrangerer er RØD FRONT-LEIRE. Dvs. at de er åpne for alle som er positivt interessert i vår politikk. Det er viktig å understreke at en ikke behøver å være AKP-medlem eller nær sympatisør for å bli med. Mobiliser bredt og ta personlig kontakt med venner og kjente, avtalt gjerne å dra samtidig på leirene. Vi

tror det er viktig å få fram politikken som skal diskuteres på leirene, ikke bare at det er ferie og fritid selvom vi også skal ha tid til det.

Det er nå laget en mobiliseringsbrosjyre som kan fåes på Oslo-kontoret.

Studiestoff: FFP for mai, spesielle sommerleir artikler i Klassekampen, Røde Fane om revolusjonær kvinnepolitikk, ekstranummer av Tjen Folket kommer i slutten av juni med forberedelsesmateriale.

Påmeldingsfrist til leirene er 15. juni. Det kan tenkes at leirene blir sprengt. På Brandbu er deltakertallet begrenset til ca. 95 voksne. Meld deg derfor på i god tid.

Dersom dere ønsker flere opplysninger eller har spørsmål så ring AKP-kontoret i Oslo.

Følg ellers med i sommerleirstoffet i Klassekampen.

FRAM FOR EN VELLYKKA SOMMER
MELD DEG PÅ ALLEREDE I DAG

NEI TIL SCHLESINGER

NEI TIL USA - IMPERIALISMENS SENDEMANN
NEI TIL SCHLESINGER-BESØK I NORGE

USA's forsvarsminister Schlesinger kommer på Norges-besøk i tida 7-10. juni, hvor han bl.a. skal delta på et Nato-møte om kjernefysiskplanlegging.

Som forsvarsminister står han som en av de fremste representantene for USA's imperialistiske politikk. USA-imperialismen utgjør en trussel mot et hvert land i verden som kjemper for uavhengighet og nasjonal sjølråderett. Som verdens ledende imperialistmakt har USA satt i verk aggresjonskriger i Asia, Afrika og Latin-Amerika, alt dette for å sikre kontroll av markeder og naturressurser.

I Indo-Kina har USA ikke gitt opp sine ny-kolonialistiske planer. I Kambodsja står folket nær målet å frigjøre seg helt og fullt fra imperialismen. I Vietnam begår USA stadig alvorlige brudd på fredsavtalen. I Midt-Østen forsøker USA på alle måter å splitte landene og folkene opp

mot hverandre. USA sto bak fascist-kuppet i Chile som styrtet den lovelig valgte Allende-regjeringa. De sto bak militærkuppet i Hellas, og gjennom Nato setter de generalene i stand til å utøve diktatur. USA har aktivt støttet opp om Portugals kolonikrig i Afrika. Og videre støtter USA gjennom Nato det tyrkiske regimet som daglig myrder og torturerer politiske motstandere. I Island er USA's basepolitikk en trussel mot islendingenes nasjonale sjølråderett.

Også Norge er av betydning for USA-imperialismen. Gjennom medlemskap i Nato har Norge ikke bare mistet mye av sin uavhengighet, men er også direkte knyttet til USA's imperialistiske militærnett. Olje-ressursene i Nordsjøen vil øke USA's interesse for Norge. De amerikanske oljeselskapene prøver å sikre seg kontrollen over våre naturressurser.

Folk verden over fører en kamp for nasjonal sjølråderett mot USA-imperialismen. Et Norges-besøk av USA's forsvarsminister vil ikke bare være en hån mot det norske folket, men mot alle verdens folk som ønsker uavhengighet og fred.

Det blir arrangert en demonstrasjon mot Schlesinger den 7.juni.

VI OPPFORDRER ALLE TIL Å MØTE FRAM OG MARKERE KRAFTIG HVA VI MENER OM USA'S IMPERIALISTISKE POLITIKK. TREKK MED VENNER OG KJENTE OG MØT TALLSTERKE FRAM!

DETTE BETYR FOR MEDLEMMER AT DE SKAL HA MEGET PREKÆRE SAKER FOR SEG OM DE SKAL PRIORITERES HØYERE ENN DEMONSTRASJONEN.

Full støtte til folkenes frigjøringskamp mot imperialismen

Bekjemp USA-imperialismen

USA ut av Indo-Kina

Nato ut av Norge

KOMMUNEVALGET

SK har (i mai-og juninummeret av TF) trukket opp to linjer for kommunisistene i kommunevalget 75. AU i Distriktsstyret har diskutert disse ut fra situasjonen i Oslo og mener:

A) at vi skal stille til kommunevalget.

B) Det finnes tre alternativer.

1. Reine AKP-lister,
2. "smal front", en front av type Rød Valgallianse, med klar sosialistisk profil, og
3. "brei front" - med utgangspunkt i alle slag lokale kampsaker.

Av disse er AU innstilt på nr. 2. Rød Valgallianse-front, av AKP(m-l) og uavhengige sosialister. Når det gjelder nr. 1. mener vi den ville bidra til å isolere partiet, hindre at folk som er enig med oss på de fleste kampsakene, men uenig på proletarietets diktatur, væpna revolusjon o.l., kan støtte oss ved valget. Alternativ tre mener vi er urealistisk å få i stand med andre grupper i en særlig omfattende bredde i Oslo med de partiene som opererer her (SV, DNA m.v.) Om den kom i stand, ville den i stor grad avskjære oss fra å bekjempe styrke til å motstå høyre-linjer.)

AU mener det er viktig å klare den doble målsettinga:

- 1) bryte med den isolasjonen AKP fortsatt befinner seg i,
- 2) markere partiet og dets linje kraftig.

For å klare det første trenger vi en front som tar opp de kampsakene partiet prioriterer høyest i kommunevalgssammenheng og som forener så mange som mulig om disse. Jo sterkere vi makter å få fronten og dens program til å stå fram som en reell politisk faktor, jo sterkere kan vi bryte isolasjonen og samtidig markere partiets linje - som jo faller sammen med frontens på disse sakene.

Dette var en av svakhetene ved stortingsvalget: vi klarte alt for lite å få fram frontens program, slik at folk i større grad tok stilling ut fra synet på

AKP enn synet på Rød Valgallianse.

En sterk front styrker partiet.

C) Hvilken politikk skal vi stille til valg på?

For det første: fronten må ha et klart og skikkelig revolusjonært, sosialistisk perspektiv. Vi må legge stor vekt på å utdype innholdet i parolen "For sosialismen - bare folkets egen kamp gir seier", og vi må offensivt gå mot DNA og SVs humbug "socialisme", "sosialistisk flertall i bystyret" osv. Fronten må påvise at bare en sosialistisk revolusjon kan gi folket varige forbedringer, må understreke at folket aldri vil få, men må ta makta gjennom kamp. Vi må trekke fram at progressive representanter i bystyret ikke kan avskaffe kapitalismen, bare arbeide for å mildne de verste angrepa. Dette bør utgjøre en vesentlig del av frontens program.

For det andre: Fronten må angripe monopolkapitalen i Oslo. Så grundig som mulig må vi avsløre og påvise hvordan dens profittjag behersker byen, både direkte og gjennom staten.

DNA må kjøres hardt på saker som kommunens lønnspolitikk, kommunepamperiet, DNAs egen status som monopolkapitalist, DNAs rolle som bulldozer for monopolkapitalen osv. DNAs klasseforræderiske må blottes og angripes.

Fronten må videre konsentrere skytset på et hovedområde, dvs. det området der monopolkapitalen og DNAs utplyndringspolitikk kommer klarest til syne og best gripes av breie masser. AU mener at boligdyrtida allment og rasinga av bomiljøet i indre by kan være et slikt område.

Det betyr at vi må kjøre knallhardt på saker som hvilke interesser og hvem skaper boligdyrtid? Hvem profitterer på boligdyrtida? Hvorfor stanser ikke DNA plyndringa av folk gjennom innskudd og leier? Hvordan motarbeider høyresosialdemokratene i OBOS (og revisjonistene i USBL) folkets interesser? Hvorfor støtter DNA kapitalens raseringsplaner i sentrum?

(forts.)

Kommunevalget, forts.

Hvem skor seg på raseringa.....osv.osv.

Fronten må ta fram en del andre viktige saker som utvikles rundt hovedkanonaden. Sentrale saker her kan være:

- Kommunens skatte- og avgiftspolitik.

Hva går skattepengene til, tiltak for folket eller monopolkapitalen? (DNAs rolle her.) Politikken å lesse stadig flere og større avgifter på folk, på borettslag osv.

- Kommunens lønnspolitikk. Lønnsulikheter, lavtlønnsgruppene i kommunen, kakselønnene på toppen osv.

- Sosialpolitikken. Særlig sammenhengen med boligdyrtid, nedgang i reallønn - folk på sosialhjelp. - Mangelen på adekvate hjelpe og forbyggende tiltak. - Daghjem. - Ungdoms- og barnepolitikken, særlig mangelen på innsats. Elen-dig skoleutbygging i nye boligstrøk. - Natur- og miljøforverring. Marka, fjorden m.m. - Kulturpolitikken.

Blant disse emnene må noen prioriteres, andre være av mer lokal- og gruppekarakter.

Hovedsaken for alle områder: avsløre monopolkapitalen og brennemerke høyre-sosialdemokratenes samarbeid med den på konkrete klassekampsaker.

Forøvrig viser vi til det som står i FFP for mai om kommunens rolle, om begrensninger i kommunepolitikken, om demokratiseringsparolen, om kommunalt sjelstyre m.m.

DS/AU

Vi støtter kravet om direkte valg til bydelsutvalgene. Denne saka er ikke avgjort i bystyret, men det er mulig det kan bli aktuelt allerede ved kommunevalget 75. I så fall: vil det være nødvendig å satse på andre lokale fronter i disse valgene? Eller vil slike lokale fronter skape kaos i valgkampen, avle høyre-avvik osv.?

1.MAI·OPPSUMMERINGER

OPPSUMMERING AV 1.MAI

I tillegg til den foreløpige oppsummeringa (FFP mai) vil jeg trekke fram dette:

1. Hovedårsaken til vårt relativt gode 1.mai-resultat var at vi klarte å markere ei klar og riktig kamplinje: klassekamp mot DNA/LO-toppene og skarp kritikk av SVs feilaktige linje for enhet med fienden og motstand mot skikkelige paroler. Uteglemmelsen av NATO-parolen i Arbeiderfronts plattform var ingen tilfældighet, men bevisst politikk for å legge seg så nært DNA/LO-toppene som mulig. SVUs NATO-parole i Samorgtoget ble sensurert, og så vidt meg bekjent var det ingen NATO-paroler i Samorg.

Den linja vi førte ut, sentralt og lokalt, var å tilby enhet på klassekampens grunn - altså ikke en sekterisk linje. Samtidig var den ikke opportunistisk, idet den førte kamp mot alt samarbeid med fienden. Derfor ga

klassen oss den tilliten den gjorde 1.mai.

I forhold til i fjor betydde dette 1.maiarbeidet et langt steg framover, for partiet og for kaderen. I fjor ble mesteparten av politikken utformet og avgjort langt over hodet på folk. I år har folk sjøl i langt større grad konkret og direkte deltatt i utformingen av linjene, og det har vært politisk kamp omkring alle de vesentligste spørsmål. Jeg tenker f.eks. på:

a) Kampen mot DNA/LO-toppene: var det nødvendig å nevne den ved navn i parolene, eller skulle vi følge SVs argumentasjon og bare slåss mot "klasse-samarbeid allment".

b) Tsjekkoparolen: var den så viktig? Var det ikke viktigere å tenke på klassekampen i Norge? Dette var også SVs argumentasjon.

c) Likeverd i talerspørsmålet. Man-ges innstilling var: vi er så små og SV så store, så det er ikke rimelig av

oss å kreve likeverd. Slik resonnerte også SV: dere er et 0.4%-parti, still dere bakerst i køen. I hvert fall dette punktet bør togene 1.mai ha ryddet opp i blant våre.

d) Reservasjonsretten og togets demokratiske karakter. På dette oppsto det relativt få motsigelser. Ut fra erfaringene med RAF-togene var folk konsolidert mot SVs sekteriske linje.

Det store flertallet av medlemmer holdt under hele denne kampen i hovedsak en riktig kurs. Det feila som dukka opp var samtlige høyrefeil, særlig i form av uvilje til å ta kamp og undervurdering av de politiske motsigelsesenes betydning. I tillegg: enhet for enhetens egen skyld, uten å spørre om hvilken enhet. Videre: undervurdering av sosialimperialismen (ideer om at den ikke angår Norge), undervurdering av betydninga av å få anerkjent den revolusjonære delen av arbeiderklassen, og støtte (mest indirekte) til synet at vi er så små og isolerte (om vi enn mobiliserer halve toget).

2. De lag som hadde motsigelser av de typene som er nevnt ble vesentlig hindra i skikkelig mobilisering. Særlig gjaldt dette flere bedriftslag der vi står relativt sterkt. Men våre folk b̄e ei tid lamma av ideer om at "på vår arbeidsplass har folk så godt forhold til Sovjet at de ikke vil skjønne det som skjer". Det førte til at vi enkelte steder ikke mobiliserte flere (på sine steder mindre) enn til RAF 1972.

Konklusjon: høyre i poli fikken førte til dårlig mobilisering.

En annen stygg feil i mobiliseringa var sjølgodhet og sekterisme. På en formannskonferanse var det en kamerat som tilfreds uttalte at nå skulle de

klå de forbannede SVerne. Enda disse SVerne han henviste til har tatt riktige standpunkter - mot sin egen ledelse - i en rekke viktige saker. Dette var et ytterstandpunkt, men jeg tror det var en rekke lag og kader som ikke la opp en grundig taktikk overfor SV lokalt, men lot seg avspise av en lokal formann som ikke ville samarbeide med oss, uten å sjekke om det fantes andre SVerne som vi kunne trekke til oss.

En tredje feil som hindret oss i å mobilisere bredt var sekterisme. Man overså mulighetene for å mobilisere folk på deres egne krav, men ble hengende i stadiet med krangel med de lokale SVerne. Dermed jobbet man ikke med å trekke med folk i paroleutforminga, og en hadde liten tillit til at vanlige folk ville forstå vår politikk. Et godt eksempel på det motsatte er Grøn-erløkka. Her viste våre våre folk lokalbefolkninga en tillit som også ga resultater. Etterpå har laget der spredt 20.000 løpesedler hvor de takker folk for tilliten 1.mai. Eksempel til etterfølgelse.

- Vær på vakt mot sekterisme.
- Vær på vakt mot enhver tenkning som ikke viser massene tillit.
- Vær på vakt mot enhver tenking som gjør oss og ikke massene til de virkelige heltene.
- Vær på vakt mot unnfalleshet og høyre i politikken.
- Fram for massemobilisering.

Form. i DS.

**OPPSUMMERING AV ARBEIDET I LÆRERNES
FAGLIG 1.MAI FRONT-KOMITE.**

Hovedfeilen ved vårt 1.mai-arbeid var at vi satsa på enhetskomite i SSF-regi (Sosialistisk Skoleforum), i stedet for å danne egen Faglig 1.mai front-komite umiddelbart. Årsaken til det var at SSF-styret tok et klart standpunkt mot samarbeid med sosialdemokratiet, og vi stolte for mye på SV-medlemmene i styret.

Dette førte til at det ikke ble tatt noe skikkelig grep om mobilisering av lærere før det endelige bruddet melleom Faglig 1.mai front og Arbeiderfront. På et åpent 1.mai-møte som SSF arrangerte ble parolegrunnlaget for lærerne diskutert. Det ble full enighet på de parolene vi gikk inn for, men SV-erne klarte å hindre politisk kamp på hvilket tog man skulle gå i.

Først etter dette møtet ble det skikkelig sving på arbeidet i lærernes Faglig 1.mai front-komite. Til da tatt i betraktning, fikk vi gjennomført en skikkelig mobilisering - som resulterte i 220 lærere/skolearbeidere i vår seksjon.

Inntil det endelige bruddet mener vi at hovedsida ved vårt arbeid var: Baktunghet som følge av 1) manglende politisk forståelse hos de 1.mai-ansvarlige og 2) dårlig grep fra ledelsen i partiavdelinga.

To ting forandret vårt arbeid:

- 1) I og med splittelsen skjønnte vi at vi bare kunne stole på egne krefter.
- 2) Partiavdelingsstyret grep inn og fikk sparka oss bak.

Konklusjon:

Vi kan aldri sette vår lit til revisjonistene/opportunistene. Vi må utvikle en bedre forståelse for forholdet mellom enhet og kamp. Vår mangel på politisk kamp førte til at en del lærere gikk i feil tog 1.mai!

To av komitemedlemmene.

**OPPSUMMERING FRA HELSE- OG SOSIALSEKTOR-
EN, FAGLIG 1.MAIFRONT.**

Hele arbeidet begynte i god tid før 1.mai, men følgene av arbeidet hadde vi ikke helt skjønnt da vi begynte. Det ble mye arbeid på noen, vi klarte ikke godt nok å delegere ut arbeidet.

Hvordan mobilisere helse- og sosialarbeidere til toget?

Forslaget kom fra et stedslag som hadde tenkt å holde lokal fest. Dette ble fort et større arrangement som omfattet hele Oslo, og den eneste offentlige "seksjonsfest". Festen ble vellykka: bra underholdning og politikk - og folk likte

seg. Muligens ble det dratt ut for lenge, og noen har spurt om det ikke skulle vært mer politikk der. Til det vil vi svare at det var akkurat passe (innledning om situasjonen i helsevesenet og 1. mai. En appell fra student for å få i gang en helse- og sosialarbeiderfront, og underholdninga i seg sjøl var politisk prega.) Vi må òg huske at her hadde vi mobilisert folk som kanskje for første gang er borti sånt som dette. Disse hadde på forhånd diskutert 1.mai på sine arbeidsplasser, og gikk til festen for å få "litt politikk", slappe av og treffe andre folk.

Svakhetene i forberedelsene til festen:

Det ble laga en bra løpeseddel, men for kompakt: det kom ikke tydelig fram HVEM festen var for.

Spredning av løpeseddelen mente vi ble organisert bra på forhånd, hadde fått ansvarlige på alle steder vi skulle dekke, men dette klikket noen steder. Vi hadde annonse i Dagbladet og KK, men ikke i Orientering og Friheten. Da dette ble oppdaga var det for seint å få det inn.

Vi kalkulerte med minimum 300 stk. på festen, som vi mente var et realistisk tall. Det kom ca. 200. Hva var årsaken? Dårlig prioritering fra våre egne folk, både i propaganda på forhånd og i sjøl å møte opp! Det skulle være unødvendig å kjøre direktiv på nødvendigheten av å møte opp: en slik fest skaper entusiasme når vi ser at vi er mange, og vi trekker flere til oss på de lokale arbeidsplassene. Flere mente vi tok for sterkt i da vi leide store sal i Folkets Hus. Vi kunne godt greid oss med en mindre sal, men som sagt kalkulerte vi med min. 300 stk, med inngangsbilletter à kr.3, som ville dekke leieutgiftene. Kakeutlodningen skulle så dekke annonseutgiftene. Vi fikk nå et underskudd på kr. 500, til tross for at folk var jævla flinke til å kjøpe lodd.

Konklusjon: vellykka fest, men for lite folk pga. dårlig prioritering fra våre egne.

Mobiliseringa fram til 1.mai foregikk lokalt på arbeidsplassene, skoler, osv. Konklusjonen her er grei: det har vært bra mobilisering fra helse- og sosialarbeidere når 1000 stk går i vår seksjon!

Den økonomiske sida: vi fikk et underskudd på totalt kr. 900. Hvordan skulle vi dekke det? Vi gikk først til Faglig 1.maisentret og spurte om å få støtte. Vi fikk kritikk, og er enig: stol på egne krefter. Derfor satte vi i gang innsamling på frokostene og i toget, fortrinnsvis i helseseksjonen, og i Chateau Neuf om kvelden. Disse pengene dekket vårt underskudd, og vi kunne gi ca. kr. 800 sentralt. Var dette riktig? Skulle vi gitt alt sentralt? Vi diskuterte dette på forhånd. Vi så ingen ting i veien for at vi dekket våre utgifter og ga overskuddet sentralt fordi dette var en del av 1.mai-utgiftene, og at de resterende utgiftene

ble fordelt på en rettferdig måte. Dessuten var det ikke godt nok planlagt sentralt fra. Vi stolte på egne krefter, etter kritikk, og mente også at vi fikk et ordentlig grep om pengeinnsamlinga. Det var lite å se til andre bøtter. Gikk folk med bøtta på sida? Av erfaring blir det ikke mye penger av det. Folk var nemlig mer enn villig til å gi fra seg penger hvis en gikk på dem.

Ansvarlige for helsesektoren
1.mai.

1.MAI-OPPSUMMERING FRA EN DRABANTBY.

AKP sendte i slutten av februar innbydelse til tillitsmannsutvalgene i alle borettslag (5 stk.), Kvinnefronten, Husmorlaget, Idrettslaget og SV-gruppa, og ba dem på et møte for å diskutere mulighetene for å danne en lokal 1.mai-komite. På møtet var det bare AKP-ere og uorganiserte. Der lagde vi et brev med forslag til lokale paroler og tidspunkt for nytt møte. Det ble valgt en foreløpig komite som fikk ansvaret for arbeidet framover. På neste møte kom det representanter for husmorlaget. Derimot møtte ingen fra Kvinnefronten der våre egne folk sitter i arbeidsutvalget. De var redde for å ta opp henvendelsen fra AKP. Noe derimot husmorlaget ikke var. De ville gjerne diskutere hva 1.mai-arbeidet innebar, og stilte seg positivt til parolene. Riktig nok fant husmorlaget senere ikke å kunne slutte seg til Faglig 1.mai front.

Kvinnefronten og husmorlaget har et veldig godt forhold til hverandre. Husmorlaget legger vekt på hva Kvinnefronten mener og gjør. Vi oppsummerte derfor at høyretendensen blant våre egne i Kvinnefronten bidro til at forståelsen for hva 1.mai-mobiliseringa kunne bety for kvinnebevegelsen lokalt ikke ble utvikla.

(Vi regnet ikke med tilslutning fra Idrettslaget og tillitsmannsutvalgene, men vi har i allefall begynt arbeidet for en gang å nå det målet.)

SV beklaget seg for at vi ikke hadde undertegnet som fagorganiserte, det var de som skulle ta initiativ til 1.mai. Vi hadde på dette tidspunkt ikke fått noen beskjed fra SV om tilslutning eller ikke. Vi sendte ut referat fra møtet (til de nevnt ovenfor) og fastsatte en dato for stiftelse av faglig 1.mai front komite. For å ha det formelle i orden overfor SV undertegnet vi derfor som fagorganiserte. (Dette var alle utenom ei husmor.) Vi skjønnte at forberedelsene vi hadde gjort til de to foregående møtene ikke var gode nok. Vi satte oss derfor ned på neste partiavd.møte og laget en liste over folk vi kjente og som enkelte hadde hatt kontakt med. Hver og

en fikk en lapp med folkde skulle besøke angående møtet. To dager før ble det sjekket at dette var gjort. Vi laget plakater med de lokale parolene og oppfordret folk til å komme på møtet via stand som vi hadde ved to av forretningene på området. Det ble et vellykket møte, det kom mange folk. Vi hadde gruppediskusjoner på parolene og riktigheten av Faglig 1.mai fronts grunnlag. Det ble valgt en komite på 10 stk. Vi fikk med folk som ikke hadde spesielt lyst på en slik oppgave. Disse var pliktoppfyllende og gjorde et veldig godt arbeid.

Kvinnefronten hadde til dette møtet vedtatt å slutte seg til Faglig 1.mai front.

Like før møtet fikk AKP brev fra SV-gruppa som sa at de ikke ville tilslutte seg komiteen og at de mente det var galt med et hvert lokalt initiativ. Vi skulle vente til fagbevegelsen tok initiativ, siden skulle vi hjelpe dem med å få en fin 1.mai! (SV-gruppa hadde tidligere et vedtak mot DNA/LO-toppen.) SV hadde stor oppslutning her oppe ved valget. Vi syntes at det var riktig at så mange som mulig av SVs velgere og sympatisører ble orientert om at det lokale SV-laget tidligere hadde et vedtak mot DNA/LO-toppen. Derfor lagde vi en løpeseddel som kritiserte SV-gruppa for ikke å ha fulgt opp dette vedtaket, men resignert overfor Kalheims klassesamarbeidslinje. De tok dette som et personlig nederlag og evnet ikke å sette dette inn i noen politisk sammenheng. 1.mai var for dem ødelagt - nå skulle de holde seg hjemme, dra på picnic eller dra til Drammen o.l. Vi oppfordra dem til å ta kamp mot den feilaktige høyrelinja ved å delta på festen og 1.mai-frokostene. Selv om ledelsen i SV-gruppa raste over vår innblanding i deres indre anliggender så møtte noen av dem opp på frokostene og enda flere på festen. Vi vurderer vårt politiske arbeid overfor SV-gruppa som riktig, men partiavd. kom for seint i gang med å legge resultatene fra forhandlingene med SV fram for beboerne gjennom stand og løpesedler. Dette kom av at vi undervurderte partiets rolle innafor 1.mai-arbeidet. Parolen var: "alt gjennom komiteen".

Etter at komiteen ble danna bestemte den seg for å lage en avis som skulle mobilisere folk til 1.mai og opplyse folk om Faglig 1.mai front. Vi intervjuet folk som bodde på borettslagene og noen av dem jobba også her. Det ble en fire siders sak med bilder og mye godt lokalt prat. Den ble spredd til alle husstander og brukt på stand.

Vi diskuterte om det var riktig å ha en 1.mai-fest på området. Mange mente at vi sikkert ikke ville få dratt folk med oss, - så det ville bare bli nederlag for oss sjøl. Men vi ble allikevel enige om å gjennomføre festen. Sjøl om det kom få folk hadde jo partimedlemmene og sym-

patisørene våre behov for å feire 1.mai.

Dette viste at vi hadde liten tro på og tillit til at vi kunne trekke folk med oss. Og undervurderte folks interesse for lokale arrangementer. Den tekniske og organisatoriske gjennomføringa av festen ble som følge av dette svak, sjøl om den politiske mobiliseringa var bra. Vi hadde dugnad på maling av lokale plakater som ble hengt opp på alle borettslag. Vi hengte opp flotte løpesedler på oppslagstavlene i alle oppganger for å minne folk om festen. Det ble bakt masse boller. Komiteen og AKP holdt stand ved hver sin forretning lørdagen før dagen.

Arbeidet ga gode resultater. Det kom over 200 voksne og et utall unger. Vi solgte boller og brus, organiserte sekkeløp o.l. for ungene. Det ble også solgt en god del materiale. De malte parolene og de røde flaggene levnet ingen tvil om hvem som sto for arrangementet. Derimot førte manglende teknisk utstyr til at appellene og den lokale sanggruppa ikke ble hørt av alle.

Etter festen ble en god del med i hoveddemonstrasjonen fra Grønlands torg.

1.mai-ansvarlige i partiavdelinga

1.MAIFROKOSTER. SEKTERISME ELLER MASSEARBEID?

Dette innlegget kommer seint. Det begynner å bli en stund siden 1.mai nå.

1.mai var en utmerka dag på nesten alle måter. Noe viktig mangla. I store deler av de sentrale områdene i Oslo sentrum og i selve sentrumskjernen var det nesten ikke en KK-selger å se før klokka var 10-10.30. Hvor var alle folka våre?

Jo, massevis av aktivister satt på såkalt 1.maifrokost rundt om i byen, nesten fram til togene gikk. "Men", kan noen si, "vi mobiliserte masse folk gjennom frokostene til å gå i vårt tog. Det er jo bra." For noen er det riktig at de mobiliserte en del folk til vårt tog. Men mesteparten, nesten alle jeg har snakka med sier at det bare var seg sjøl + nære venner. Det betyr at haugevis av m-l-ere har sittet inne over frokosten i timevis mens gatene var fulle av folk. Dette er reindyrka sekterisme.

Hva kunne vært gjort? Jo, i stedet for å mobilisere folk til slike frokoster (jeg går ut fra at det har vært mobilisering til dem) skulle kameratene ha prioritert lokal-arrangementer i bomiljøet, steder der folk samles, salg av KK ved kranspålegginger i gravlundene, salg av KK evt stand der hvor det beveger seg mye folk, i gatene, jernbane, T-bane, Holmenkollstasjoner, fra tidlig om morgene til togene starter. Det holder ikke at noen KK-selgere kommer tuslende rett før toget går med en svær bunke KK (har

vært på frokost).

Parolen til neste 1.mai må være: Nei til sekteriske 1.maifrokoster - Alle ut på gater, parker og torg med partiets politikk!

Roger

OSLO SV OM 1.MAI...

OsloSVs siste medlemsmøte (20/5) oppsummerte 1.mai. Relativt få møtte. Innlederen Vilfred H. (en av de mest moskva-tro revisjonistene) mente det hadde vært feil i det hele tatt å forhandle med oss. Man skulle ha holdt fast ved Samorg hele tida, mente han, og paroler mot DNA/LO-ledelsens klas-sesamarbeidspolitikk var helt feilaktige.

Viktigste motsigelsen på dette punktet ble om DNA/LO-toppen er reaksjonær eller ikke. Mange talere mente at den ikke var det, noen at de var det, men at man av "taktiske" grunner ikke kunne markere dette utad (!), noen spede røster uttalte seg for at de "ikke var redde for å gå sammen med AKP." SVU kritiserte at mange av parolene deres var "forsvunnet" etter komite-behandlingen, andre var blitt betydelig endra. F.eks. var "LO må anerkjenne YLI" blitt til "Samarbeid LO-YLI". For øvrig var nesten hele SVU uenig i å gå sammen med Samorg 1.mai.

Ingen nevnte noe om Tsjekko-parolen, og det ble mer enn tydelig at hoveduenigheten som førte til brudd med Faglig 1.mai-front gjaldt DNA/LO, mer enn Tsjekko.

Flere talere var skuffa over togets størrelse, og stemningen skal ha vært heller matt.

... OG ABORT

Derimot var det bitre motsigelser på abortsaka, som også ble behandla. SVU, Nyfeminister og andre krevde et

enhetlig parti på denne saka. Ledelsen holdt på samvittighetsfrihet for stortingsgruppa - slik at f. eks. Hauglin står fritt i forhold til partiets vedtak i abortsaka -, mens en ikke ubetydelig fraksjon (særlig kristne) gikk mot sjølbestemt abort.

Trass i bitter debatt ble enden likevel at Oslo SV støtter kravet om sjølbestemt abort, ettersom dette alt var vedtatt av partiet sentralt (vedtatt med aplaus).

Kamp-partiet SV har forevrig lagt opp til "klassekamp" på disse 4 sakene i tida som kommer:

1. Sosialisering av bank&kreditt.
2. Demokrati på arbeidsplassene.
3. 50 mils grense nå.
4. Sjølbestemt abort.

KULTURFRONTEN OG 17. MAI

Torborg Nedreaas ble anmodet om å holde hovedtalen på Universitetsplassen 17. mai, noe hun etter en betenkningstid gikk med på. Vi mente dermed å ha gitt en av våre progressive forfattere og en dyktig taler anledningen til å holde et oppgjør med nasjonalt og kulturelt undertrykkende krefter og til å stille seg solidarisk med alle folk som kjemper for sin frihet.

Men hva skjer? Hun benytter anledningen til å forherlige Sovjetunionen som en fredsgarantist og til å angripe de som har en konsekvent holdning til Sovjetunionen som en undertrykkende sosial-imperialistisk stormakt.

Hva kan vi slutte av det som hendte her? La meg først ta opp den spontane og lettsindige holdning som kom til uttrykk hos oss m/l-ere som hadde medansvaret for arrangementet. Det var vårt ansvar å sørge for at det, før det ble endelig bestemt hvem som skulle være hovedtaler, ble tatt en diskusjon med den foreslåtte taler. Og denne diskusjon måtte gå på innholdet av de samlende hovedparoler, som talen på en slik dag må gi uttrykk for. Vi lå her under for både manglende årvåkenhet og opportuniste under press av tidsnød.

Men det som hendte her viser til et alment spørsmål vi må ha en klar stilling til i vårt frontarbeid: Vår holdning til de som henger igjen i den forestillingsverden at Sovjetunionen fremdeles representerer Oktoberrevolusjonens innhold, og ikke ser forvandlingen til en sosial-imperialistisk stat.

Det er innenfor Kulturfronten i vesentlige saker enighet mellom oss og medlemmer av NKP og andre i SV. Og i frontarbeid kan en ikke ta utgangspunkt i det som skiller, men i de vesentlige saker som forener. Det vi må skille mellom er bevisste forsøk fra sosialimperialismens representanter på å splitte frontarbeidet og ærlig innsats hos de som går inn for Kulturfrontens målsetting, men ennå ikke er kommet fram til vår erkjennelse.

Samtidig som vi må avsløre og isolere de oppløsende krefter innenfor og utenfor fronten, må vi bevisst og tålmodig i det daglige arbeid hjelpe de andre fram til en konsekvent holdning, også til den del av vårt parolegrunnlag som uttrykker solidaritet med minoritetsgrupper og undertrykte i alle land.

M/l-er i Kulturfronten.

BARNEVAKT EN PRIVAT ELLER KOLLEKTIV SAK?

Stadig flere partimedlemmer får unger. Hva gjør vi med ungene når vi skal på møter? Vi må skaffe barnevakt. Ofte unge jenter i nabolaget. Som vil ha brus, sjokolade, frukt eller is. I tillegg til en tier hver. (Jentene kvier seg ofte for å sitte aleine). Det blir penger av dette. Trenger du barnevakt tre kvelder en uke, må du punge ut med nesten loo kr. Det er i partikollektivets interesse at småbarnsforeldrene fortsatt er aktive. Derfor bør barnevaktsspørsmålet bli en kollektiv sak. Jeg foreslår at det møtet foreldrene er på spleiser til barnevaktutgiftene! Småbarnsforeldre: sørg for at dette blir tatt opp i laget ditt og der du ellers er aktiv!"

Venke

Til problemet om småborgerskapet

DET ARBEIDENDE SMÅBORGERSKAP

Fins det situasjoner der en kommunist kan strebe etter å forbedre sine egne kår uten at massen får kollektiv del i det?

Problemet kan være aktuelt for grupper som:
 Håndtverkere (mestere og selvstendige svenner)
 Kulturarbeidere (kunstnere, kjeramikere, malere, billedhuggere, forfattere o.l.)
 Akademikere og intellektuelle (lærere, arkitekter og ingeniører)
 Helsearbeidere (leger, tannleger, fysioterapeuter o.l.)
 Handelsdrivende (småkjøpmenn, bokhandlere)
 Transportarbeidere (befraktere, drosjesjåfører, sjåfører)
 Bønder - fiskere.

Er det mulig å si at arbeidere i noen av de forannevnte grupper som går fra en proletær status over til selstendig næringsdrivende gjør en alvorlig feil og at det strider mot kommunistisk teori?

Kommunister som f.eks. kjører drosje kan komme i den situasjon at drosjeeieren selger sin bevilgning. Skal kameraten da kjøpe bilen eller skal han ta jobb i en annen bedrift? Er det prinsipielt galt av f.eks. tannleger å åpne privat praksis, skal de uansett jobbe kommunalt, statlig eller privat ansatt? Fysioterapeuter som i alt vesentlig er ansatt på provisjonsbasis - hva med dem? Hva med arkitekter som overtar den bedriften de jobber i?

Jeg mener det er galt å si konsekvent at det i en hver situasjon er galt å starte i egen næring, bli småborger. Jeg mener det er idealisme og mekanisk sosialisme å si at en hver kommunist må være i en proletær situasjon. I et kapitalistisk samfunn vil en alltid komme i situasjoner der en fungerer som småborger. Det er ikke mulig å være konsekvent i dette spørsmålet. Jeg mener derfor at en ikke kan lage prinsipielle innvendinger mot dette. Det må vurderes ut fra den konkrete situasjon, kameratens tidligere arbeid og situasjonen i det laget han driver i. Det må også være en forutsetning at kameraten er villig til å tjene massene i sin småborgerlige bedrift.

Når det er sagt, mener jeg det er klart at ingen proletære folk bør strebe etter å bli småborger. Vi bør bare bli småborgere når den konkrete situasjonen sier det er helt nødvendig. En kamerat

som er tannlege og vil flytte hjem til en utkant hvor det ikke er noen statlig tannklinikk, er nødt til å åpne privat praksis dersom han vil jobbe som tannlege.

Asbjørn.

OM Å SETTE PERSONLIG BEHOV FORAN MASSENES.

Asbjørn spør: er det mulig å si at arbeidere som går fra en proletær status over til selvstendig næringsdrivende gjør en alvorlig feil som strider mot kommunistisk teori.

Jeg vil ta utgangspunkt i en spesiell gruppe arbeidere: håndtverkere. Jeg tilhører denne gruppa sjøl, det er en gruppe som står i direkte produksjon og fordi et smålag innenfor en håndtverksgruppe nettopp har stått midt oppe i disse problemene.

Det er ikke mulig å svare prinsipielt ja på spørsmålet. Hvert enkelt tilfelle må vurderes for seg, og tas stilling til ut fra de subjektive forholdene.

I vårt fag er det tre valgmuligheter når det gjelder arbeidsplass:

- selvstendig næringsdrivende
 - liten plass (to til fem ansatte)
 - mellomstor håndtverksbedrift.
- Fagforeninga har lav oppslutning og få aktive.

Kan det være riktig av en kommunist med tillitsverv å forlate den mellomstore håndtverksbedriften og begynne som sjelstendig næringsdrivende? Å gå fra en proletær status over til en småborgerlig? Jeg mener nei. Fordi han viker vekk fra problemer som må løses, oppgaver i fagforeninga og på arbeidsplassen, som han vil komme i et grunnleggende annet forhold til. Hvordan oppfatter arbeidskameratene sin tillitsmann, en kommunist som "forlater" problemene? Er det ikke nettopp en kommunistes første plikt å stille seg i spissen for å løse de problemene som arbeidskameratene står oppe i?

B.

Er dette et problem innafor den kommunistiske bevegelsen i Norge? Er det riktig som noen hevder at våre kamerater gjester arbeiderklassen i en periode, men skaffer seg utdanning for dårligere tider? Stemmer det at studenter som er blitt arbeidere har gått tilbake til ei ny og bedre framtid for seg selv?

Red.

BOLIGPROBLEMER

I EN DRABANTBY

Kilde: Engels: Om boligspørsmålet,
Sit. etter Jan C. :Statens
boligpolitikk...

Engels' hovedkonklusjoner er:

- Boligproblemet =bolignød+boligdyr+ tid.
- Problemet kan ikke løses under kapitalismen.
- Forutsetningen er bl.a.løsning av motsigelsen by - land.

Boligproblemet er en evig spiral som under kapitalismen oppstår på nytt hele tida i takt med utviklinga og omlegginga av produksjonen, og dessuten i takt med tvangsflyttinga av arbeidskraft inn til byene og tvangsflyttinga av arbeidskraft innenfor disse (ut fra bykjernene). Boligproblemet i dag har den samme karakter som på Engel,s tid,men sikkert av et annet omfang.Dette pga. strukturrasjonaliseringa og avfolkninga - den største folkeflytting i moderne tid,med opphoping av arbeidsplasser i sentrale pressområder, som igjen fører til verdiøkning på sentrale tomter og riving av eksisterende bygninger for å maksimere denne verdiøkningen.Dagens faktiske forhold stemmer helt overens med de generelle betraktningene Engels gjorde seg.Han påpekte at denne prosessen i kapitalismen ikke førte til annet enn at borgerkapet bare forflyttet boligproblemet i stedet for å løse det.

Engels går dessuten støkt i rette med endel borgerlig-utopiske ideer,som f.eks.sosialdemokratenes (slenere DNA's) forestillinger om at arbeiderne skulle eie sin egen bolig, det skulle redusere husleiene og bekjempe husnøden,og tanken om at løsningen lå i at staten eller bedriftene bygde arbeiderboliger. Byggeforeninger og boligforelag er nyere forsøk (i Oslo fra midten av forrige århundre),men erfaringene fra første stund viste at siden disse arrangementene forutsatte sparepenger,ble disse boligene likevel bare for de best stilte, selv om de i nyere tid har stått under betegnelse sosial boligbygging.

Den monopoliseringa i byggebransjen som kjennetegner situasjonen i dag, begynte omkring 1920.Et fåtall entreprenører fikk hånd om boligbygginga,og de kommunale boligseleksjonene og byggeforeningene ble mer og mer avhengige av forretningsbankene.I det hele tatt er kooperativ boligbygging blitt mer og mer lønnsomt for kapitalen,produksjonen er rasjonell og staten legger forholda godt til rette.Jo mer presset på tettstedene øker,jo mer fristende blir det for kapitalen å investere og spekulere i boliger

Dette må også være utgangspunktet for forståelsen av historien om vår drabantby :sentralisering og presset på byene,og tvangsutflyttinga fra bykjernen.Den offentlige planlegginga legger opp til dette og sørger videre for at boligproblemet forflyttes.Østensjøområdet og Groruddalen har vært de viktigste utbyggingsområdene etter at den første virkelige "drabantbyen",Lambertseter,var ferdig.Myndighetene har konsekvent valgt å bygge ut store åpne jorder i de østlige deler av byen,- det er de minst kostbare tomtene,samtidig som utvidelsen av de offentlige kommunikasjonsmidler til disse bydelene også vil dekke behovet for transport av pendlere fra enda fjernere områder ved at endestasjonene innredes for park and ride.

Tokerudplanen av 1965,stadfestet av bystyret i 1966,regulerte hele området begrenset av Trondhjemsveien,jernbanelinja og kommunegrensa til Lørenskog og Nittedal. Feltene ble fordelt mellom de store entreprenørene,og planene deres ble godkjent når utnyttelsegraden bare var høy nok.Til tross for boligsejefens gjentatte forsikringer i massemedia om at kommunen ikke er noen husbygger,har boligsejefen likevel i realiteten opptrådt som byggherre.Tre pamper fra boligadministrasjonen sammen med de respektive forretningsførere og entreprenører

her kontorstiftet både boligbygge-
 laga og borettslaga, formulert ved-
 tektene for disse og stiftet gjeld-
 i stor grad til seg sjøl - i disse
 lagas navn. Formann i samtlige int-
 erimsstyrene var boligjef Krohn.
 (Spm.: Har dette skjedd tidligere -
 altså i kommunal regi - evt. om-
 fang?) Hele dette enorme prosjekt-
 et fortøner seg stadig mer kynisk
 når vi vet at de fleste leiligh-
 hetene ble fordelt til de ventende
 på boligjefens lister, et ressurse-
 fattig klientell som man ventet og
 håpet skulle ta imot og takke ett-
 på. (Altså forflytning av en pro-
 blemgruppe til en ghetto.)

DNA's boligpolitikk er
 borgerskapets boligpolitikk. Mot det
 enorme presset på boligmarkedet
 etter krigen har de bare hatt en
 ting å stille opp: legge forholda
 til rette for ytterligere øking
 av presset, og å skaffe entrepre-
 nører gode dager. Det viser re-
 gjeringens langtidspol (1970-
 73, altså den forrige).....

Samtidig er det om å gjøre
 å skjule for enhver pris at bolig-
 problemet røper samfunnets klasse-
 karakter. Det lykkes likevel ikke
 alltid. I et offentlig skriv fra
 1947: "Det sosialt forsverlige hua-
 lelsenivå", trer kynismen klart fram:
 "Økonomisk sett skal gode boliger
 være den nødvendige rekreasjon for
 arbeidskraften og den nødvendige
 stimulans til høyere arbeidseffekt-
 ivitet, samtidig som boligene den-
 mer det nødvendige grunnlag for
 nyekaping av framtidig arbeids-
 kraft."

SOSIALE OG MILJØMESSIGE KONSEKVEN-
 SER I VÅR DRABANTBY

Den raske innflyttings takten, den
 høye boligkonsentrasjon, de høye
 boutgiftene, den skjeve alders-
 fordelingen, avstanden fra sentrum
 - de manglende tilbud lokalt (skole -
 cøghjem - arbeidsplasser - kommun-
 kasjonser - servicetilbud), alt
 dette er forhold som i betydelig
 grad har skapt problemer for folk.

Tokerudplanen forutsatte en befolkning
 på ca. 20.000. I dag er det klart at
 den blir på over 30 000, noe som i
 vesentlig grad skyldes Sølvaage mani-
 puleringer. Godkjent blir det allikevel
 i takt med behovet.

Apropos borettslag: Når det har
 vært satset så sterkt på kooperativ
 bygging, er det vel ikke bare fordi
 det er rasjonelt. Kapitalen er tjent
 med at folk på denne måten tilsyn-
 latende eier sin egen leilighet, for i
 slik borettslaga i stor utstrekning
 opprettes og drives før konstituerings-
 - uten den ringeste innflytelse fra
 de som skal bo der - vil passiviteten
 være bankenes sikreste tjener.

Dette at Boligjefen har så vidt
 stor andel av leiligheter tilsier
 også at det er et vesentlig antall
 av familier som ikke hadde tilfreds-
 stillende bolig//manglet bolig helt
 som er flyttet inn i området. Ut fra
 dette kan en også si at en stor del
 av disse familiene har hatt/har en
 vanskelig bakgrunn/bosituasjon før
 de flyttet hit opp.

Det er helt tydelig at en ikke så liten del av befolkningen er blitt klienter etter å ha blitt hjulpet til bedre /dyr bolig. Statistikken viser at ca. 60 % av klientene i området er tidligere registrert i sosialveivdelingen, mange av dem kun i forbindelse med hjelp til innkudd i leilighet. Noe 40 % er ikke tidligere registrerte sosialhjelpklienter.

Ektepar med barn utgjør 38 %, i de fleste tilfelle er mannen i fullt arbeid. Familien har bare ikke mulighet til å klare seg på en vanlig arbeidslønn.

Ofte forsøker folk å løse de økonomiske problemene på forskjellige måter før de søker sosialhjelp. Det gjøres ved at:

1: Mannen arbeider så mye overtid han kan - eller tar en ekstrajobb - 17 % av husstandene.

2: Begge ektefeller arbeider - men på grunn av vansker med barnetilsyn tar de hvert sitt skift - 44 %.

3: Leier ut rom - 6 %. Løsningen vanskeligjeres på grunn av avstanden fra sentrum eller på grunn av enkelte leiligheters dårlige egnethet.

4: Familien flytter. Mange er på flyttefot så å si fra innflyttingsdagen - men blir boende fordi de ikke får tak i noe.

Denne opprøpsinga forteller vel klart for seg sjøl hvilke konsekvenser dette vil ha for trivsel og miljømessige forhold i området.

Familien blir hardt belastet fra første start her opp. I tillegg til det som allerede er nevnt kommer lang og ressurskrevende reise til arbeidstedet p.g.a. manglende arbeidsplasser i området og dårlige kommunikasjoner.

Den lange reiseveien gir seg utslag på sykestatistikken og ser nesten ut til å være en større belastning enn overtidarbeid. Mange enlige mødre som tidligere var i fullt arbeid har måttet søke morstrygd etter at de er blitt hjulpet til ny leilighet. Dette fører ofte til isolasjon. For dem som holder i arbeidet fører dette til en nesten umenneskelig belastning både på forældre og barn.

I og med at mange foreldre er hardt kjørt blir det også lite overskudd til barna, som i mange tilfelle lider under disse forhold. Familier som hadde basert seg på to inntekter må etter en tid her oppe søke sosialhjelp bl.a. pga. manglende daghjemsplasser, foreldre hardt kjørt pga. eksternt arbeid, lang reise. Eller for å si det brutalt: mannen forlater hjemmet (Skilsmissefrekvensen her opp er høy.)

De blir sosialhjelpklienter med det den statusen medfører av "passivitet". Jeg tenker de i forhold til egen sjølrespekt, det å kunne stå fram å kreve sine rettigheter.

Jeg vil spesielt nevne mangelen på daghjemsplasser og skoler som faktorer som har stor innvirkning på lokalmiljøet. Daghjemmene har stor mangel på førskolelærere.

Skolene: Den første skolen sto ferdig 3 år etter at den store innflyttingen begynte. De barneskolene som senere er kommet til, er kommet på slike tidspunkt at barna er blitt flyttet fra den ene til den andre innen området, barn som tidligere har skiftet skole flere ganger. Søken kommer på forskjellige skoler med forskjellige opplegg. Fra høsten er det snakk om å kjøre barn i bussene herfra ned til mer sentrale skoler som har kapasitet.

Konklusjonen må bli:

Utbyggingen av et område med så stor tetthet og i stort tempo skaper i seg selv problemer og problemene forverres ved manglende servicetilbud.

ALKOHOLEN - angår den AKP (m-l)

vi kunne bytte ned og bekjempe alkohol-
tradisjonene og kampen bli rettet mot de
krefter og tradisjonene i samfunnet som
hindrer en løsning av problemet.

At utøvere av arbeidsløse blir påført
regime av tvangsarbeid er det som
A-løse kamp mot tvangsarbeid er derfor en
viktig klassekamp. Det gjelder både i be-
kjemping av alkoholtradisjonene og den sam-
virkende partikamp.

Det er selvfølgelig ikke bare i klassen-
men av alkoholtradisjonene, tvangsarbeid og
for en stor del for det norske folk,
selv om tvangsarbeid (for den enkelte)
passiviserende, utvirkende og fjerne-
stiller seg til å være i veien for folks
frammarj mot det sosialistiske samfunnet.
Allt vi bør gjøre er å finne ut hvordan
brøken av alkohol i den nåværende situ-
asjonen på mange måter forholder seg til
det norske folk. Kvalifikasjonen har
for seg selv blitt vårt største sosiale pro-
blem. Innholdet av kapitalistisk klasse-
dette problemet er altså:

1) Hvilken rolle spiller alkohol i
den økonomiske utviklingen av Norge?
2) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
3) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
4) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

1) Hvilken rolle spiller alkohol i
den økonomiske utviklingen av Norge?
2) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
3) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
4) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

Hvilken rolle spiller alkohol i
den økonomiske utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

1) Hvilken rolle spiller alkohol i
den økonomiske utviklingen av Norge?
2) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
3) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
4) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

2) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
3) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
4) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

3) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
4) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

4) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

5) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

6) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

7) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

8) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
9) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?
10) Skal det være en del av den økonomiske
utviklingen av Norge?

Tom side

ALKOHOLEN - angår den AKP(m-l)?

Etter min (og andres) mening er det høyst nødvendig at et parti som AKP (m-l) må utforme en eller annen politikk på rusgiftspørsmålet. (Med rusgifter mener jeg alkohol + stoff.) Det er ikke et problem som kan overses. Det er en realitet at alkoholproblemet er vårt største sosiale problem. Det er en realitet at ungdom og arbeidere blir hardest ramma av rusgifter. Det er også en realitet at vi innen partiet har kamerater som har mer enn et sunt forhold til alkohol.

Som kommunister bør vi legge vinn på å utvikle en proletær kultur og bekjempe all borgerlig kunst og kultur. Å være kommunist vil i stort og smått bety at en bygger sin tenkning og væremåte - noe overflattisk sagt - alltid på virkeligheten.

Noen spørsmål: (som etterhvert bør løses)

1. Hvorfor har ikke AKP (m-l) utviklet en bedre forklaring og analyse av dagens rusgiftproblemer i Norge når AKP (m-l) ellers har en rekke gode analyser o.l. av andre sentrale politiske spørsmål?
2. Er arbeidsfolk og ungdom tjent med en slik behandling av spørsmålet?
3. Hvordan skal vi som kommunister stille oss til alkohol og stoff, og hvordan skal et voksende problem kunne bekjempes?
4. Hvilken funksjon har den egentlig i samfunnet?

Jeg vil kort legge fram en analyse slik jeg ser bruken av alkohol i vårt samfunn.

Sikkert er det at det borgerlige samfunn på mange måter har greid å institusjonalisere bruken av alkohol i det etablerte samfunnssystem, som f.eks. i det daglige liv, i kunsten og kulturen, ved sammenkomster og fester osv. Med andre ord kan en vel si det slik at vi selv ikke tar standpunkt til alkohol, men at vi er født inn i en kultur der alkohol har en sentral funksjon på forskjellige vis. Den institusjonaliserte alkoholbruk kan en si at er et produkt av normer, forventninger, atferd, holdninger, verdier som er skapt og videre utvikla av den den til en hver tid herskende klasse. Dette mønster kan vi gjerne kalle for den borgerlige alkoholtradisjonen.

Hvorfor dette skjer, skulle vel være greit for de fleste. Vårt samfunn utbytter størsteparten av det norske folk. grunnlaget for bruken av alkohol ligger i selve samfunnsstrukturen. En analyse av alkoholtradisjonen må derfor ta sitt utgangspunkt i vårt samfunnssystem. Skal

vi kunne bryte ned og bekjempe alkoholtradisjonen må kampen bli rettet mot de krefter og tradisjoner i samfunnet som hindrer en løsning av problemet.

At ungdom og arbeidsfolk blir hardest ramma av rusgiftproblemet sier seg selv. Å føre kamp mot rusgifter er derfor en viktig klassesak. Det gjelder både å bekjempe alkoholtradisjonen og den stadig økende narkotikabruk.

Det er selvsagt ikke bare i klassekampen at alkoholtradisjonen/rusgiftene spiller en stor rolle for det norske folk, selv om rusgiftbruken (fordi den virker passiviserende, sløvende og lamrende) stiller seg hindrende i veien for folkets frammarsj mot det sosialistiske samfunnet, vil vi også måtte erkjenne at bruken/misbruken av alkohol i den nåværende situasjonen på mange måter forpester livet for det norske folk. Rusgiftproblemet har for lengst blitt vårt største sosiale problem. Innenfor en kapitalistisk ramme lar dette problemet seg aldri løse.

Likevel må AKP(m-l) drøfte problemet og utvikle en analyse og komme med konkrete tiltak. Skal vi stille opp til kommunevalget høsten 75, er det en selvfølge at vi har en eller annen mening om f.eks. 1) den private ølproduksjonen og omsetningen, 2) statlig ølmonopol, 3) alkoholreklame, 4) forebygging av rusgiftskader og etterbehandling av slike skader, 5) en utbygging/nedtrapping av alkoholist- og narkomanomsorgen, 6) behandlings situasjonen for rusgiftskadde, 7) Hva vil AKP gjøre blant ungdom og arbeidsfolk for å motvirke passiviseringen osv. 8) skal f.eks. alkohol serveres på våre sammenkomster og arrangementer?

Jeg vil til slutt understreke nødvendigheten av å ta opp spørsmålet ved å sitere Lenin:

"Arbeiderklassen er en oppadstigende klasse. Den behøver ikke rusen til bedøvelse eller stimulans, heller ikke alkoholens rus. Den bør ikke og vil ikke glemme seg selv, ikke glemme kapitalismens avskyelighet, smuss, barbari. Den behøver klarhet og atter klarhet."

Hilsen rusgiftinteressert.